

РЕШЕНИЕ

№ 4392

гр. София, 02.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 121-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТЯ Н. ТОПАЛОВА

при участието на секретаря АЛ
като разгледа докладваното от ПЕТЯ Н. ТОПАЛОВА Административно наказателно дело № 20231110204312 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

С наказателно постановление №22-2200364/ 04.11.2022 г. на ИД директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – София, на „ФИРМА, е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. на основание чл. 416 ал. 5 вр. чл. 415 ал. 1 КТ за нарушение на чл. 415 ал. 1 КТ.

Недоволно от издаденото наказателното постановление е останало ЮЛ, което в жалбата си излага доводи за незаконосъобразност на НП, тъй като разпоредбата на чл. 415 ал. 1 КТ касае изпълнение на принудителна административна мярка, а неизпълнението на дадено предписание съставлява нарушение по чл. 415 ал. 2 КТ, поради което и нарушението е квалифицирано неправилно, административният орган се е позовал на чл. 415 ал. 1 КТ, но от Кодекса, който е обнародван през 1986 г.; дадените предписания са незаконосъобразни; във връзка със задължителните предписания, дадени на дружеството - жалбоподател, управителят на „Колкото повече, толкова повече“ ЕООД е предприел незабавни действия по издирване на бившия си работник Н. Б. Н., като са направени множество опити за реален контакт с него - по телефон и чрез различни телефонни приложения, използващи интернет, но обратна реакция не е получена. Поради обстоятелството, че дружеството не е разполагало с актуална банкова сметка и Н. не е съдействал

за получаване на евентуално дължимата сума /твърди, че се то веднъж вече я е получил/, то от дружеството е била изпратена и нарочна покана за предоставяне на банкови сметки, която покана е била върната с отразяване, че лицето не я е потърсило. Излагат се аргументи, че за да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството, е следвало да бъде доказано освен противоправно деяние, но и нежеланието и/или умишлено бездействие, което в случая не е налице, тъй като е направено всичко възможно за изпълнение на дадените указания на контролния орган, за което обаче не е получено необходимото съдействие от страна на бившите работници. Сочи се, че без наличие на актуална банкова сметка или посещение на работника в седалището/адреса на управление на дружеството, последното не може да изпълни дадените предписания. Гражданското право изключва вината на длъжника, след като кредиторът не указва необходимото съдействие от една страна, а от друга - наказателното право изключва от обхвата на съставомерните деяния невиновните такива. По изложените съображения се моли атакуваното наказателно постановление да бъде отменено. В с.з. жалбата се поддържа от адвокат ЖЕЛЯЗКОВ, който не се явява в последното съдебно заседание, редовно известен от предходното.

Въззиваемата страна редовно призована, се представлява от юрисконсулт ТОДОРОВ, който предлага на съда да потвърди НП като правилно и законосъобразно. Излага доводи, че основната претенция на жалбоподателя-ЮЛ е, че не е разполагал с банкова сметка на работника, която последният трябвало да му предостави, но от самото оформяне на писмото до него, а именно, че го канят да си получи „повторно” парите, няма нормален човек, който да се отзове на подобна покана. От самите копия на докумените за спедиция на писмото до Н. Б. е видно, че освен, че същите са абсолютно нечетливи, е допълнено на ръка „Не си вдига телефона”. Ако работодателят е имал желание той е щял да открие и изплати на бившия си работник дължимото. Предлага на съда да потвърди НП като правило и законосъобразно, претендира юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на поисканото от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и логическо единство във връзка с оплакванията в жалбата, приема за установено следното:

Жалбата е ДОПУСТИМА като подадена от надлежна страна в преклузивния срок. Съдът приема, че преклузивният срок е спаден, тъй като извършеното върху НП отбелязване относно връчване при условията на чл. 58 ал. 2 ЗАНН е незаконосъобразно. Обратните разписки от пощенски куриер, с отметряване за невръчване "получателят непознат на посочения адрес" не свидетелства за трайно напускане на административния адрес от страна на дружеството, още повече, че именно на адреса на в гр.София, ул.“Цар Асен“ № 49 жалбоподателят е призоваван и по настоящото дело, поради което съдът приема жалбата за допустима. Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА, като мотивите за това са следните:

По делото е установена следната фактическа обстановка:

При извършване на проверка от страна на контролните органи по спазване на трудовото законодателство на дружеството-жалбоподател, било установено, че не е изпълнено даденото с Протокол за извършена проверка №ПР2211110/13.05.2022 г. на основание чл.404 ал.1 т.1 и т. 12 КТ, предписание под №12, а именно: „Работодателят да изплати уговореното и начислено по ведомост за месец декември 2021 г. трудово възнаграждение за извършената работа на Н. Б. Н. и Р. М. А., съгласно чл.128 т.2 Кодекс а на труда”.

Срокът на предписанието е изтекъл на дата 31.05.2022 г. Нарушението е извършено на 01.06.2022 г. и установено на 09.08.2022 г.

До приключване на проверката на 09.08.2022 г. не са представени от работодател документи - разписка, банкови нареждания, банкови извлечения, разходни ордери или др., които да удостоверят изпълнение на даденото предписание.

Контролните органи приели, че е налице нарушение на чл. 415 ал.1 КТ и свидетелката В. Д. Веждарска заемаща длъжността главен инспектор при Дирекция "Инспекция по труда" - София на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда", съставила и надлежно връчила на пълномощник АУАН №22-2200364/09.08.2022 г.

На база на така съставения АУАН е издадено процесното наказателно постановление, с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. на основание чл. 416 ал. 5 вр. чл. 415 ал. 1 КТ за нарушение на чл. 415 ал. 1 КТ.

Горната фактическа обстановка се установява по несъмнен начин от приложените по делото писмени доказателства, а именно: Протокол

№ПР2219972/09.08.2022 г.; Протокол №ПР2211110/13.05.2022 г.; Ведомост за месец декември 2021 г.; Справка ТР, писма, известие-обратна разписка, сигнал, от събраните гласни доказателства - показанията на свидетелите В. Д. Веждарска, Р. М. А., Н. Б. Н., които съдят кредитира в цялост, като логични, последователни, вътрешнобезпротиворечиви и съответни на приобщените по делото писмени доказателства.

Съдът възприема в цялост приобщените по делото по реда на чл. 283 от НПК, писмени доказателства, тъй като същите са логични, последователни, съответни и не се опровергават при преценката им, както поотделно, така и в тяхната съвкупност, като не са налице основания за дискредитиране, на който и да е от доказателствените източници, събрани в хода на административнонаказателното производство и съдебното следствие. С оглед липсата на противоречия между доказателствените източници, по аргумент за противното от чл. 305 ал. 3 изр. 2 НПК, съдът намира, че не се налага подробното обсъждане на всеки от тях поотделно.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

При съставянето на акта за установяване на административно нарушение и при издаването на наказателното постановление са спазени изискванията за форма и съдържание, регламентирани съответно в чл. 42 и чл. 57 ал. 1 ЗАНН, както и специфичните процедурни правила, свързани с участието на свидетели, предявяване на АУАН, както и сроковете за това.

АУАН е издаден от компетентен орган – инспектор при Дирекция „Инспекция по труда” София, в кръга на неговите правомощия и в присъствието на двама свидетели.

АУАН е подписан от съставителя и двама свидетели, съгласно изискванията на чл. 40 от ЗАНН, като е надлежно предявен за подпис и запознаване на пълномощник на дружеството, след което препис от същия е връчен на жалбоподателя. АУАН отговаря на изискванията за съдържание и реквизит, регламентирани в чл. 42 ЗАНН, като в тази връзка не се констатираха съществени нарушения на процесуалните правила.

Атакуваното наказателно постановление е издадено въз основа на

съставения АУАН и в законоустановения срок по чл. 34 ал. 3 ЗАНН. Налице е пълно съответствие между установените фактически обстоятелства в АУАН и НП, като при съставянето на същия не се констатира нарушения на чл. 57 ал.1 ЗАНН.

Изложената в АУАН и НП фактическа обстановка кореспондира с приетата за установена от настоящия съдебен състав. Правилно наказващият орган е подвел фактите под посочената в НП материалноправна норма. Това следва от обстоятелството, че съгласно изричния текст на предписание под №12, а именно: „Работодателят да изплати уговореното и начислено по ведомост за месец декември 2021 г. трудово възнаграждение за извършената работа на Н. Б. Н. и Р. М. А., съгласно чл.128 т.2 Кодекса на труда, обективирано в Протокол за извършена проверка №ПР2211110/13.05.2022 г. Протоколът бил издаден за извършена на дружеството проверка в периода от 06.04.2022 г. до 13.05.2022 г. , като този Протокол бил връчен на 13.05.2022 г. на управителя на дружеството лично и срещу подпис

Видно от този протокол предписание под №12 е със срок за изпълнение 31.05.2022 г., респ. нарушението е извършено на 01.06.2022 г.

Предписанието е издадено в изпълнение на правомощията на контролните органи по чл. 404 ал.1 т.1 КТ и е насочено към отстраняване на констатирано от същите нарушение на трудовото законодателство. Предписанието е било задължително за работодателя, доколкото е било дадено на основание чл. 404 ал. 1 т. 1 КТ и не е било оспорено в законоустановения срок, т.е., то е влязло в сила и е произвело правни последици, в който смисъл за дружеството-жалбоподател е възникнало задължението за изпълнението му в указания срок.

Съгласно чл. 128 т. 2 КТ, работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената от работника работа и като работодател търговското дружество участва в трудовите правоотношения, възникващи с наетите от него работници и служители. Съдържанието на трудовото правоотношение е уредено в чл. 124 КТ, който регламентира правата и задълженията на страните по това правоотношение. По силата на тази норма, работникът или служителят е длъжен да изпълнява работата, за която се е уговорил и да спазва установената трудова дисциплина, а работодателят - да осигури на работника или служителя условия за изпълнение на работата и да му плаща възнаграждение за извършената работа. Изплащането на уговореното трудово възнаграждение следва да става в установените срокове, респ.

неизпълнението на посоченото задължение е скрепено със санкция. Мястото, начинът и сроковете на изплащане на трудовото възнаграждение са регламентирани в чл. 270 КТ, съгласно който плащането става в предприятието, където се извършва работата, лично на работника или служителя по ведомост, срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение може да се превежда на влог в посочената от него банка. Трудовото възнаграждение се изплаща авансово или окончателно всеки месец на два пъти, доколкото не е уговорено друго. Правилно е посочена правната квалификация, а посочената норма на чл. 415 ал. 2 КТ урежда неизпълнение на задължително предписание на контролен орган на инспекцията по труда, издадено на основание чл. 405а ал. 4 КТ, каквото в случая не е налице. В конкретния случай се касае за нарушение, свързано с неизпълнение на дадено задължително за работодателя предписание по чл. 404 ал. 1 т. 1 КТ. Изпълнението на задължителните предписания е обвързано със срок, като нарушението се счита осъществено от момента на изтичане на съответния срок.

По делото бяха разпитани свидетелите Р. М. Ангелов и Н. Б. Н., и докато първата свидетелка заяви под страх от наказателна отговорност, че е получила трудовото си възнаграждение за месец декември 2021 г., то по отношение на свидетеля Н. Н. това обстоятелство не беше установено. При разпита си в с.з. от дата 27.09.2023 г., Н. заявява, че през времето, когато е бил на работа като готвач в дружеството-жалбоподател, той не се е подписвал за получаване на заплата никъде и никога не получавал уговорения в трудовия договор пълен размер на същата, което наложило той да работи на две места едновременно. Не отрича, че не е отговарял на позвъняванията на тогавашния управител Александър Петров Христов, разпитан в качеството на свиетел от наскоящата инстанция, но това е било поради причината, че той е водил разговори и получавал обещания, че получи възнаграждението си от лице с първо име „Лъчезар“, с който е контактувал по всички въпроси, свързани с работата му като готвач. Въпреки тези разговори обаче, до плащане на суми не се е стигнало. Направените в жалбата и от страна на процесуалния представител на жалбоподателя възражение, че той като работодател не е изпълнил предписанието, дадено му от контролните органи, поради липса на съдействие от страна на работника, вкл. ненамирането му на адреса и по

телефона – съдът счита същите за неоснователни. Относно тези обстоятелства, действително е представено по делото писмо от работодателя с адресат Н. Б. Н., с искане последният да се яви в офиса на дружеството или да предостави банкова сметка. На първо място, в писмото е отразена дата 30.05.2022 г., при краен срок за изпълнение на задължението на работодателя на 31.05.2022 г., а от друга страна в това писмо е отразено, че работникът, ако се яви ще получи възнаграждението си „повторно”. Тези две обстоятелства, дори поотделно биха рефлектирали по неблагоприятен начин върху работника и всеки разумен човек би решил да не откликва на отправена от работодателя покана по този начин. От друга страна, жалбоподателят-ЮЛ по мнение на съда не е проявил необходимото усърдие и активност при издирване на бившия си работник. Фактът, че веднъж подобна покана е върната с отбелязване: „.....” не го освобождава от задължението му напр. да изпрати пощенски паричен превод на името на работника на известния му адрес напр. Без значение е дали последният отговаря или не на телефонните обаждания на свидетеля Александър Петров Христов, тъй като това е негов личен избор, а и едва ли с телефонни обаждания той би получил дължимото от работодателя възнаграждения, както заявява и самият Н. при разпита си.

Съдът намира, че е налице частично изпълнение на даденото предписание под №12: „Работодателят да изплати уговореното и начислено по ведомост за месец декември 2021 г. трудово възнаграждение за извършената работа на Н. Б. Н. и Р. М. А., съгласно чл.128 т.2 Кодекса на труда, обективизирано в Протокол за извършена проверка №ПР2211110/13.05.2022 г., само по отношение на работника А., но не и за работника Н. Н..

Доказателства за наличието на документ, удостоверяващ изплащане на уговореното и начислено по ведомост за месец декември 2021 г. трудово възнаграждение за извършената работа от Н. не са представени нито в хода на проверката, нито до приключване на съдебното следствие в настоящото производство, поради което и констатираното нарушение е безспорно доказано. В тежест на работодателя е да докаже, че е изпълнил влязлото в сила предписание, в случая - че е изплатил дължимото трудово възнаграждение до пълния му размер, като представи съответните платежни документи - разписка, банкови нареждания, банкови извлечения, разходни ордери и други, удостоверяващи изплащане изцяло на начисленото трудово

възнаграждение на Н. за м.декември 2021 г., което не беше сторено. Поради тази причина не са налице и основания за преквалифициране на случая в маловажен по смисъла на чл. 415в ал. 1 КТ, доколкото от страна на дружеството-жалбоподател не бяха ангажирани доказателства нарушението да е било отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в КТ.

Съдът намира, че законосъобразно и правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя-ЮЛ.

За нарушаване на разпоредбата на чл. 415 ал. 1 от КТ се предвижда имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 до 10 000 лв.

Наказващият орган е наложил санкция в минималния размер от 1 500 лв., при спазване разпоредбата на чл.27 ал.2 ЗАНН, поради което наказателното постановление като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено изцяло.

С оглед изложеното съдът намира, че обжалваното НП като правилно и законосъобразно следва да бъде изменено в горната насока.

При този изход на делото основателна е претенцията на процесуалния представител на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съгласно изричното право на такова, регламентирано в разпоредбата на чл. 63 ал. 3 ЗАНН. Същата следва да бъде уважена в минималния размер, а именно в размер на 120 лв. за представителството пред настоящата инстанция.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление №22-2200364/ 04.11.2022 г. на ИД директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – София, с което на „ФИРМА, е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. на основание чл. 416 ал. 5 вр. чл. 415 ал. 1 КТ за нарушение на чл. 415 ал. 1 КТ.

ОСЪЖДА „ФИРМА, да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ София сума в размер на 120 лв. - юрисконсултско възнаграждение за една инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд София-град.

Съдия при Софийски районен съд: _____